

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ 136/17
Λουξεμβούργο, 20 Δεκεμβρίου 2017

Απόφαση στην υπόθεση C-434/15
Asociación Profesional Elite Taxi κατά Uber Systems Spain SL

Η υπηρεσία διευκόλυνσης της επικοινωνίας με μη επαγγελματίες οδηγούς, την οποία παρέχει η Uber, αποτελεί υπηρεσία του τομέα των μεταφορών

Κατά συνέπεια, τα κράτη μέλη μπορούν να ρυθμίζουν τους όρους παροχής της υπηρεσίας αυτής

Μέσω μιας εφαρμογής για έξυπνα τηλέφωνα, η ηλεκτρονική πλατφόρμα Uber παρέχει αμειβόμενη υπηρεσία, στο πλαίσιο της οποίας φέρνει σε επαφή μη επαγγελματίες οδηγούς που χρησιμοποιούν δικό τους όχημα, με άτομα που επιθυμούν να μετακινηθούν εντός πόλης.

Το 2014, μια επαγγελματική ένωση οδηγών ταξί της πόλης της Βαρκελώνης (Ισπανία) άσκησε αγωγή ενώπιον του Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (3ου εμποροδικείου της Βαρκελώνης, Ισπανία), με αίτημα να αναγνωριστεί ότι οι δραστηριότητες της Uber Systems Spain, εταιρίας συνδεδεμένης με την Uber Technologies (στο εξής καλούμενες από κοινού: Uber), συνιστούν παραπλανητικές πρακτικές και πράξεις αθέμιτου ανταγωνισμού. Ειδικότερα, ούτε η Uber Systems Spain ούτε οι μη επαγγελματίες οδηγοί των οχημάτων διέθεταν τις άδειες και τις εγκρίσεις που προβλέπονται από την κανονιστική πράξη για τις υπηρεσίες ταξί στη μητροπολιτική περιοχή της Βαρκελώνης. Προκειμένου να αποφανθεί αν οι δραστηριότητες της Uber μπορούν να χαρακτηριστούν αθέμιτες και να θεωρηθούν αντίθετες προς τους ισπανικούς κανόνες για τον ανταγωνισμό, το Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona κρίνει ότι πρέπει οπωσδήποτε να ελέγξει αν η Uber οφείλει, ή όχι, να διαθέτει προηγούμενη διοικητική άδεια. Προς τούτο, εκτιμά ότι είναι απαραίτητο να διευκρινιστεί αν οι υπηρεσίες τις οποίες παρέχει η Uber πρέπει να λογίζονται ως υπηρεσίες μεταφοράς ή ως υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας, ή ως συνδυασμός αυτών των δύο ειδών υπηρεσιών. Πράγματι, από τον χαρακτηρισμό των υπηρεσιών θα εξαρτηθεί κατά πόσον μπορεί να επιβληθεί στην Uber υποχρέωση κατοχής προηγούμενης διοικητικής άδειας. Πιο συγκεκριμένα, σε περίπτωση που η υπηρεσία την οποία παρέχει η Uber εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής είτε της οδηγίας σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά 1 είτε της οδηγίας για το ηλεκτρονικό εμπόριο 2, οι πρακτικές της Uber δεν θα ήταν δυνατό να θεωρηθούν αθέμιτες.

Με τη σημερινή του απόφαση, το Δικαστήριο κρίνει ότι υπηρεσία διαμεσολάβησης όπως η επίμαχη εν προκειμένω, στο πλαίσιο της οποίας, μέσω μιας εφαρμογής για έξυπνα τηλέφωνα, διευκολύνεται έναντι αμοιβής η επικοινωνία μεταξύ μη επαγγελματιών οδηγών που χρησιμοποιούν δικό τους όχημα και ατόμων που επιθυμούν να μετακινηθούν εντός πόλης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με υπηρεσία μεταφοράς και, κατ' επέκταση, να χαρακτηριστεί «υπηρεσία στον τομέα των μεταφορών» κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης. Ως εκ τούτου, μια τέτοια υπηρεσία αποκλείεται από το πεδίο εφαρμογής της ελεύθερης παροχής των υπηρεσιών εν γένει, καθώς και από το πεδίο

1 Οδηγία 2006/123/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά (ΕΕ 2006, L 376, σ. 36)

2 Οδηγία 2000/31/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά («οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο») (ΕΕ 2000, L 178, σ. 1). Για τον ορισμό της έννοιας «υπηρεσία της κοινωνίας της πληροφορίας», η οδηγία 2000/31/EK παραπέμπει στην οδηγία 98/34/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και κανονισμών (ΕΕ 1998, L 204, σ. 37), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998 (ΕΕ 1998, L 217, σ. 18).

εφαρμογής της οδηγίας σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά και της οδηγίας για το ηλεκτρονικό εμπόριο.

Επομένως, στο παρόν στάδιο εξέλιξης του δικαίου της Ένωσης, εναπόκειται στα κράτη μέλη να ρυθμίζουν τους όρους παροχής τέτοιων υπηρεσιών, τηρώντας τις γενικές αρχές της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το Δικαστήριο εκτιμά κατ' αρχάς ότι η υπηρεσία της Uber δεν περιορίζεται απλώς στην υπηρεσία διαμεσολάβησης, η οποία συνίσταται στη διευκόλυνση, μέσω εφαρμογής για έξυπνα τηλέφωνα, της επικοινωνίας μεταξύ μη επαγγελματία οδηγού που χρησιμοποιεί δικό του όχημα και ατόμου που επιθυμεί να μετακινηθεί εντός πόλης. Πράγματι, υπό τις περιστάσεις αυτές, ο πάροχος της υπηρεσίας διαμεσολάβησης δημιουργεί ταυτόχρονα μια προσφορά υπηρεσιών αστικής μεταφοράς, την οποία όχι μόνον καθιστά προσβάσιμη μέσω εργαλείων πληροφορικής, αλλά και οργανώνει, ως προς τη γενική της λειτουργία, υπέρ των προσώπων που προτίθενται να κάνουν χρήση της εν λόγω προσφοράς προκειμένου να μετακινηθούν εντός πόλης. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επ' αυτού ότι η εφαρμογή την οποία παρέχει η Uber είναι απολύτως απαραίτητη τόσο για τους οδηγούς όσο και για τους ενδιαφερομένους για την αστική μετακίνηση. Υπογραμμίζει επίσης ότι η Uber ασκεί αποφασιστική επιρροή επί των όρων υπό τους οποίους παρέχουν την υπηρεσία τους οι οδηγοί.

Συνεπώς, το Δικαστήριο αποφαινεται ότι η ως άνω υπηρεσία διαμεσολάβησης πρέπει να θεωρηθεί ότι αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα μιας συνολικής υπηρεσίας της οποίας κύριο στοιχείο είναι η υπηρεσία μεταφοράς και, ως εκ τούτου, δεν πρέπει να χαρακτηρίζεται «υπηρεσία της κοινωνίας της πληροφορίας», αλλά «υπηρεσία στον τομέα των μεταφορών».

Το Δικαστήριο καταλήγει επομένως ότι η οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο δεν έχει εφαρμογή επί μιας τέτοιας υπηρεσίας, η οποία αποκλείεται εξάλλου και από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά. Για τον ίδιο λόγο, η επίμαχη υπηρεσία δεν άπτεται της ελεύθερης παροχής των υπηρεσιών εν γένει, αλλά της κοινής πολιτικής των μεταφορών. Όμως, δεν έχουν θεσπιστεί, βάσει της κοινής πολιτικής των μεταφορών, κανόνες που να διέπουν τις υπηρεσίες μη συλλογικής αστικής μεταφοράς και τις υπηρεσίες που συνδέονται άρρηκτα με αυτές, όπως είναι η υπηρεσία την οποία παρέχει η Uber.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106